Lapin pääkaupungin liepeillä omakotitalossa istui tomera, uurteinen ja monessa liemessä keitetty omaishoitaja, aikaisemmin lähihoitaja kaupungin sairaalassa, joka periaatteessa tiesi hoitamisesta melkein kaiken ja senkin että Susiraja oli lähes kaikessa väärässä ja sitten laittoi vielä hänelle sanoja suuhun ja kirjoitti mielipiteitään faktana ja jakoi kommunistipropagandaa joka ketjussa. Vuosien eripuraisuus oli syventänyt hänen vihaansa ja nyt tulisi tilaisuus nähdä Susiraja räpiköimässä Ahvenanmeressä kuin haahka. Ylä-Savon sydänmailla alkoi murteilla haastaja jota oli monesti loukattu ja nimitelty milloin miksikin, Savon mullikaksi ja Pietarin trolliksi ja maalaistolloksi ja moukaksi suunnittelemaan garderobiaan syksyiselle risteilylle. Pieni pullollinen rotanmyrkkyä menisi varmasti ihan käsilaukussa, Olisi mukavaa katsella kun ruotsalaisvahvistus ja maailmanmatkaaja kiemurtelisivat tuskissaan lattialla. Tai neljä peruukkia, yksi punainen, toinen ruskearaidallinen, kolmas hopeanvaalea ja neljäs musta jossa hopealankoja keikkumassa saaristomeren aalloilla. Kotkan saaristossa, kalliorantamökissä, istui yksinäinen vanha nainen ja tuijotti merelle. Kaikki ne kerrat kun hänen kommenttejaan ei oltu huomioitu, hänelle ei oltu vastattu tai hänen mielipiteensä oli vain kuitattu olankohautuksella, hymistelyllä tai vain hyppäämällä hänen mielipiteensä yli. Oliko nyt takaisinmaksun aika tulossa? Pääkaupunkilähiössä syrjäytynyt alkoholisti, jonka elämää häiritsi melkein kaikki, mutta erityisesti somalit ja muut murjaanit, kukkahattutädit ja eläkkeelle jääneet opettajat kaatoi itselleen uuden jallun. Noinko se olisi että hän pääsisi oikein saman pöydän ääreen suvakkihuoran, sivistyssanoilla keikaroivan, omahyväisen ja itserakkaan persreiän kanssa, sanomaan hänelle mitä mieltä oli hänen typeristä kirjoituksistaan ilman ylläpidon luutaa joka lakaisi ja poisti. Ja sitten sen pohjoissuomalaisen lokkeilijan kanssa joka kirjoitteli blogikommentteja milloin mistäkin ja itsellä ei ollut muuta kuin tuulenhuuhtoma persie, jota sitten oli jaettu runsaasti paremman elämän toivossa. Iloisten rouvien klubi ei ollut suinkaan ainoa sisäpiiri mikä Palstalle oli kehittynyt vuosien mittaan. Syrjäytyneet ja katkerat , poliittisesti valveutuneet ja matuvihaajat muodostivat omia verkostojaan, samoin homojen ja hurrien vihaajat, eturivin eetlat ja takarivin tellervot. loukatut ja loukkaajat ja ne jotka vain tulivat Palstalle toteamaan että hohhoijaa taas. Paska reissu mutta tulipahan tehtyä. Totuus oli että Palstalla oli parisataa käyttäjää, useimmat kävivät päivittäin katsomassa onko kukaan sanonut mitään juuri hänelle, mutta vain noin kolmisenkymmentä aktiivia jotka tekivät aloituksia. Heistä noin puolet tunnistetulla nimimerkillä. Loput osallistuivat ns. puskasta; alati vaihtuvalla nimimerkillä, joka ei ollut edes nimimerkki, vaan jokunen sana tai lauseenosa joka jotenkin liittyi vastaukseen kuten ”olehiljaakaheli”, ”otalääkkeesi”tai ”tyhmästä päästä”. Joskus aikojen alussa Palstalle oli vakiintunut alatyylinen ja lähes vihamielinen ”keskustelutyyli” joka useimmiten ei ollut edes keskustelua; huutelua puskasta eli anonyymiteetin suojista, omaa pahanolon purkamista, terapiaa. Jotkut katsoivat Palstan pelkäksi halpahintaiseksi viihteeksi. Heillä ei luonnollisestikaan ollut koko kuvaa Palstan dynamiikasta ja miten se eli omaa elämäänsä, heidän vähättelyistään huolimatta. Leena, Maritta ja Hanna olivat kaikki rekisteröidyillä nimimerkeillä, profiilikuvilla ja Maritalla ja Leenalla myös linkit heidän blogeihinsa Leena oli tosin poistanut kaikki linkit profiilistaan, koska joku juoruämmä oli käynyt tonkimassa esille hänen henkilötietojaan ja levittämässä niitä luvatta Palstalla. Ylläpito vastasi Leenan tekemään ilmiantoon viikon päästä kun vahinko oli jo tapahtunut ja silloinkin vain vastakyselyillä, ikään kuin ylläpito ei olisi lainkaan lukenut ilmiantoa tai edes vilkaissut linkitettyä sääntöjen rikkomista. Leena oli moksahtanut ja poistanut tilinsä ja kirjoitteli nyt puskasta Päivänsäde1;nä. Maisa oli kirjoittanut jo kymmenisen vuotta samalla vakinikillä LALakeus, jonka kaikki tunnistivat. Korven kaunotar, Päivänsäde, Susiraja ja LALakeus osallistuivat usein toistensa aloittamiin ketjuihin ja jos heillä aikaisemmin oli ollut kirpeitäkin kannanottoja toisistaan, niin tapaamisten jälkeen säröt

olivat hioutuneet. Tavallaan Leenan idea parantaa palstan keskustelukulttuuria yleisen tapaamisen merkeissä, ei ollut välttämättä huono. Vaikeutena oli vain että todennäköisesti ne henkilöt jotka eniten tarvitsivat petrata sosiaalisia taitojaan, eivät todennäköisesti lähtisi mukaan. Trolleja ei Palstalta taas saisi pois mikään muu kuin rekisteröitymispakko ja siihen ylläpito tai oikeastaan Palstan omistaja, tunnettu mediaketju, ei lähtenyt mukaan, koska se todennäköisesti vähentäisi mainostuloja. Palsta oli eräs maan suurimmista maksuttomista keskustelualustoista ja Leena oli lähtenyt mukaan jo aikaisin pitääkseen suomenkielen taitonsa päivitettynä. Hänen nuoruudenystävänsä ja koulukaverinsa keskisuomalaisessa kaupungissa olivat kadonneet maailman toreille ja turuille ja nyt Leena oli tuntenut tarvetta verkostoitua uudelleen Suomeen. Pystyisivätkö Itämeren Iloiset Rouvat muuttamaan vihatun, mutta samalla suositun Palstan keskustelukulttuuria keräämällä joukon vanhoja naisia ja jos hyvin sattuisi, muutaman miehenkin, Viking Gracen lattialle tanssimaan piirissä kumbaijaa, kuten Päivänsäde1 oli asian hahmottanut?